

Arrest

nr. 124 516 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 25 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 26 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 juni 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 17 december 2010 nrs. 53 354 en 53 355).

1.3. Verzoekers dienden op 24 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekers dienden op 9 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op datum van 16 september 2013 aangevuld.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 7 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2012 werd ingediend en aangevuld op 16.09.2013 door :

Z.(...), M.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

En echtgenote:

Z.(...), R.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

Z.(...), S.(...) geboren te (...) op (...)

Z.(...), B.(...) geboren te (...) op (...)

Z.(...), B.(...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Macedonië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland,

Het feit dat betrokkenen sinds februari 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, een alfabetiseringscursus gevolgd hebben, Frans leren en spreken en attesten voorleggen van de lessen Franse taal en van het voortgezet onderwijs, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is,

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 26.02.2010 een asielaanvraag in die op 21.12.2010 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot wetgeving van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verder wijzen betrokkenen op de medische problemen waar ze mee te kampen hebben en leggen ze een medisch attest voor. Tevens halen ze aan dat ze een aanvraag deden tot regularisatie om medische redenen. Er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat betreft de aanvraag 9ter die verzoekers indienden op 24.09.2010 is het zo dat deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard op 11.10.2010, doch op 17.10.2013 werd er een beslissing ten gronde genomen en werd de aanvraag ongegrond verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In hun middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en "van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel (...)." Verzoekers stellen hierbij onder meer het volgende:

"Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de lange duur van het verblijf (sinds februari 2010) in België en de integratie en scholing van de kinderen de indiening van de aanvraag in België niet verantwoorden, hetzij geen buitengewone omstandigheden uitmaken;

(...)

Doordat de bestreden beslissing niet precies en transparant is wanneer zij het heeft over de lange duur van het verblijf (sinds februari 2010); dat zij onduidelijkheid laat bestaan over de aard van dit verblijf en aldus niet toelaat te controleren op welke motieven zij precies tot haar beslissing is gekomen.

Dat zij immers in eerste instantie stelt dat : "het feit dat betrokkenen sinds februari 2010 in België verblijven... verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend"

En

"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asiel-procedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 26.02.2010 een asielaanvraag in, die op 21.12.2010 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure — namelijk ongeveer 10 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. "

Doordat zij verzwijgt dat het om een wettig verblijf ;

Dat zij de lange duur van het wettig verblijf ogv artikel 9 ter verzwijgt in haar betoog.

Terwijl in casu verzoekers wettig in België verbleven sedert hun aankomst op 26/2/2010 tot dat hun op 7/11/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Terwijl het uiteraard essentieel is om een onderscheid te maken tussen een wettig verblijf, waarbij verwerende partij zelf toeliet aan verzoekers om hier te blijven en een toestand waarbij verzoekers in weerwil van een bevel en/of zonder toestemming in het land verbleven en hieruit thans rechten zouden willen putten op grond van hun integratie;

Terwijl uiteraard een duur van enkele maanden ogv een asielaanvraag niet onredelijk lang is... Terwijl een wettig verblijf van 3 jaar op grond van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatie aanvraag daarentegen wel lang is, misschien niet onredelijk, maar zeker pertinent om te vermelden.

Terwijl verzoekers in hun aanvraag precies de lange duur van een wettig verblijf, met kinderen, inroepen; dat het immers niet zo eenvoudig is als men de verantwoordelijkheid heeft over een gezin met

kinderen om steeds weer van nul te beginnen op alle vlakken, temeer daar dit ook de ontwikkeling van de kinderen destabiliseert;

(...)

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel ook vereist dat men alle en de correcte feitelijke gegevens van de zaak betreft in de beoordeling.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de bestreden beslissing zich baseert op de volledige en correcte feiten en op een redelijke manier daaruit besluiten trekt;

Terwijl verzoekers effectief sedert 11/10/2010 toelating kregen om te verblijven in België ogv een ontvankelijk verklaarde medische regularisatie aanvraag, en dat tot aan of zelfs tot na de bestreden beslissing;

(...)

Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden."

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 9 oktober 2012 (zie punt 1.5.), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

“Wat de buitengewone omstandigheden betreft:

Volgens de vaste Rechtspraak worden als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschouwd deze redenen die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om de machtiging tot verblijf aan te vragen via de consulaire of diplomatieke en dat bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden buitengewoon zijn, het evenredigheidsbeginsel moet toegepast worden, maw dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepasselijkheid ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

In de eerste plaats is het zo dat betrokkenen thans in België verblijven ogv een beslissing omtrent de ontvankelijkheid van hun medische regularisatie aanvraag, en zij omwille van die medische problematiek niet kunnen en mogen reizen, teneinde de medische problemen niet te doen verergeren en opdat zij hier hun regelmatige medische controles en de behandeling kunnen verderzetten. De informatie daaromtrent is aanwezig in uw dossier, ten overvloede.

In elk geval wordt deze huidige aanvraag ingediend in een periode van wettig verblijf, hetgeen op zich als een uitzonderlijke omstandigheid kan gelden.

Daarnaast is het ook zo dat 2 minderjarige kinderen van betrokkenen in België naar school gaan; zij zijn hier momenteel aan hun derde jaar in Belgische scholen toe en het is hoe dan ook schadelijk dat zij hun studies zouden onderbreken voor onbepaalde duur om een visum te gaan aanvragen met hun ouders.

Verder zijn zij ook dermate goed geïntegreerd in België dat het niet wenselijk is dat deze integratie zou afgebroken worden omwille van het vervullen van de formaliteiten;

Het is in deze totaal disproportioneel om te eisen dat zij na een verblijf van bijna drie jaar zouden moeten terugkeren met kinderen en dergelijke ongemakken/problemen zouden moeten trotseren om dergelijke formaliteiten te vervullen.

Dat de louter formele eis van de administratieve overheid om betrokkenen te verplichten terug te keren naar zijn land van oorsprong om er een visum te vragen en administratieve documenten niet beantwoord aan het gezond verstand en manifest niet evenredig is in verhouding tot de inmenging die zij uitmaakt in de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van haar privé-leven en gezinsleven en dus niet kan worden beschouwd als een maatregel die gerechtvaardigd is door een dwingende maatschappelijke behoefte en meer in het bijzonder, evenredig met het nagestreefde doel.

De aanvraag dient derhalve ontvankelijk verklaard te worden.”

Deze aanvraag werd op 16 september 2013 door verzoekers aangevuld. In deze aanvulling stelden zij het volgende:

“(…)

Ik heb de eer U te schrijven in mijn hoedanigheid van raadsman van de Heer Z.(…) M.(…), geboren op (….) te (….) (Macedonië), en zijn echtgenote, Mevrouw Z.(…) R.(…) geboren op (….) te (….) (Macedonië), beiden van Macedonische nationaliteit, samen verblijvend met hun drie kinderen :

1.Z. B., geboren op (….) in (….)

2.Z. B., geboren op (….) in (….)

3.Z. S., geboren op (….) in (….)

in (….)

Voor wie ik op 9/10/2012 een aanvraag op grond van artikel 9 bis indiende.

Ter informatie wil ik u graag herinneren aan het feit dat deze familie sedert hun aankomst in België op 26/2/2010 legaal in België verblijft, eerst als asielzoekers, sedert oktober 2010 onder AI in het kader van een aanvraag ogv artikel 9 ter Vw.

Teneinde het dossier te vervolledigen laat ik u in bijlage graag nog de inschrijvingsattesten geworden van het nieuwe schooljaar:

-Z.(…) M.(…): inschrijving Franse les(1)

-Z.(…) R.(…): alfabetisering(2)

-Z.(…) S.(…): vierde leerjaar basisschool(3)

-Z.(…) B.(…): derde leerjaar basisschool(4)

Ik dank u rekening te willen houden met de lange duur van het wettig verblijf, de schoolgaande kinderen en de integratie.

(…)”

3.7. Verzoekers betogen in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet gemotiveerd heeft aangaande de duur van hun wettig verblijf in België in het kader van hun ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als “*buitengewone omstandigheid*” in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, dat verzoekers op 24 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Deze aanvraag werd op 11 oktober 2010 ontvankelijk verklaard en op datum van 17 oktober 2013, drie jaar later, ongegrond bevonden. In de hierboven weergegeven aanvulling op hun oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die zij op 16 september 2013 overmaakten aan de gemachtigde van de staatssecretaris (zie punt 4.6), vestigden verzoekers de aandacht op het feit dat ze reeds “*sedert oktober 2010 onder AI in het kader van een aanvraag ogv artikel 9 ter Vw.*” verbleven en vroegen zij “*rekening te willen houden met de lange duur van het wettig verblijf*”.

3.9. In de bestreden beslissing werd over de medische regularisatie-aanvraag het volgende gesteld: “*Wat betreft de aanvraag 9ter die verzoekers indienden op 24.09.2010 is het zo dat deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard op 11.10.2010, doch op 17.10.2013 werd er een beslissing ten gronde genomen en werd de aanvraag ongegrond verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een*

buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.” Verzoekers beschikten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing inderdaad “*niet langer*” over een verblijfsrecht, maar uit de beslissing blijkt niet dat met de lange duur ervan rekening werd gehouden. Daargelaten de vraag of een legaal verblijf van meer dan drie jaar in het kader van een medische regularisatie een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dienen verzoekers te worden bijgetreden waar zij in hun middel opperen dat de verwerende partij “*de lange duur van het wettig verblijf ogv artikel 9 ter verzwijgt in haar betoog*”.

3.10. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op het onderscheid tussen de procedures op grond van de artikelen 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet en naar de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de verblijfsduur en de integratie van verzoekers. Specifiek met betrekking tot de duur van het wettig verblijf stelt de verwerende partij in haar nota het volgende: “*(...) Het feit dat verzoekers in bezit werden gesteld van een AI in het kader van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag, geeft hen geen verblijfsrecht. Bovendien zijn zij op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, niet in legaal verblijf. (...)*” De Raad stelt vast dat in de beslissing uitdrukkelijk wordt ingegaan op de verblijfsduur in het algemeen en de duur van de doorlopen asielpcedure in het bijzonder, maar niet over de duur van het wettig verblijf in het kader van hun ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als dusdanig, niettegenstaande verzoekers hierop in hun aanvulling hadden aangedrongen.

3.11. Verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd waar zij stellen dat de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden werden omdat bij het nemen van de bestreden beslissing blijkbaar geen rekening werd gehouden met de duur van hun wettig verblijf in het kader van hun ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en hierover niet werd gemotiveerd.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN